

DE KRONING VAN DEN JAPANSCHEN KEIZER
De plechtige feesten, die ter gelegenheid van de kroning van den Japanschen Keizer op 10 November te Tokio plaats hadden, zijn zonder eenige stoornis verloopen. Wij brengen hierboven een foto van den Keizer in zijn kroningsgewaad.

niet! Dat zijn leugens en daarvan heb ik genoeg. Met gesloten lippen heb ik daaraan meegedaan. Maar nu is het gedaan. Dat vreet ten slotte naar binnen."

„Maar je moeder, je kennissen . . ?" begon Van Haastrecht met het ellendig gevoel, dat hij tegenover den sterken wil van het meisje slechts onbeduidende argumenten wist aan te voeren.

„Moeder zal morgen een ganschen voorraad verklaringen voor mijn vertrek hebben."

„En," ging de jonge man onthutst voort, „wat zul je aanvangen? Wat kun je aanbieden?"

„Mijzelf, mijn jeugd, mijn kracht, mijn eerlijken wil. En is dat niet genoeg om hier een betrekking te vinden, dan ga ik naar het buitenland, misschien naar Indië."

„Dat is avontuurlijk, Bertha!" Van Haastrecht was geheel uit zijn gemakzucht wakker geschrikt.

De jonge dame stond op.

„Je loopt te veel op zijden muilen, Fred! Dat doet je geen goed. Let op, mettertijd kleven ze aan je voeten, ook als je rijlaarzen of lakschoenen aantrekt. . . . Maar het wordt mijn tijd als ik den trein van tien uur naar Utrecht nog wil halen. Nu tante Josine niet thuis is, moet jij mij tien gulden leenen, daar heb ik voorloopig genoeg aan."

„Maar, Bertha, sta mij toch toe . . . zonder geld . . . wat moet je beginnen . . ." stotterde Van Haastrecht rood van verlegenheid.

„Tien gulden, als-je-blieft, neef!" klonk het gebiedend. „Tante Josine zal het je van mij wel teruggeven."

Hij ging naar zijn schrijfbureau, nam een bankbiljet, deed het in een enveloppe en reikte deze het meisje toe.

Een oogenblik duizelde het Bertha. Zij dacht aan den kus onder den beukeboom. Het schemerde haar voor de oogen door de tranen die er in opwelden, tranen van toorn, gekrenkten trots en schaamte.

„Ik dank je!" zei ze zacht en begaf zich naar de deur.

Hij voelde zich een ellendeling.

Zij liep de breede met een dikken looper belegde trappen af. Een koude luchtstroom woei door de hal. Zij trad naar buiten zonder te bemerken, dat Van Haastrecht haar volgde.

DE KRONING VAN DEN JAPANSCHEN KEIZER
De Keizerin van Japan in haar officieele feestkleedij. — Door de abnormale tijdsomstandigheden ontvingen wij de foto's van de Japansche kroningsfeesten eerst heden. Wij plaatsen ze dan ook niet uit een oogpunt van actualiteit, maar omdat wij de kleederdracht van het Keizerspaar te typisch vonden, om de beide foto's niet onder de oogen van onze lezers te brengen.

Bertha Duynstee. — Frederik schoof een stoel bij den haard.

„Dank-je neef! Is tante Josine op reis?"

„Ja naar Utrecht, om haar oogen te laten onderzoeken."

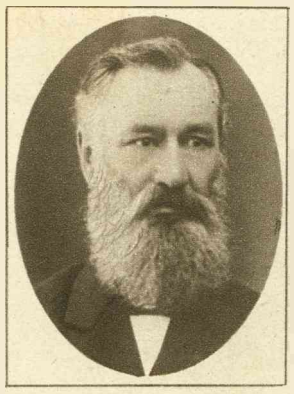
„Is zij bij tante Bets gelogeerd?"

Hij knikte.

„Het ligt op mijn weg. Ik ga over Utrecht naar Amsterdam. Ik wil daar eenigen tijd doorbrengen bij Gusta van Heeckeren. Ik ben het huis ontvlucht, heimelijk! Ik houd het niet uit om thuis te zitten en te wachten op een man die niet komt."

Haastrecht zag haar verbluft aan.

„En al dat andere; de geldelijke zorgen, je kent dat! Ik heb mama gezegd: „Ik wil niet thuisblijven en den boel opeten als een nietsnutter! Ik wil de wereld in; mijn brood verdienen!" Maar zij had geen ander antwoord dan een medelijdend: „dat kun je toch niet!" Alsof ik een zwakzinnige stumper ben!"

J. K. BROEKHOFF. †
Te Bussum is op 72-jarigen leeftijd overleden de heer J. K. BROEKHOFF, oud-inspecteur van politie te Amsterdam. De overledene was in ruimen kring, vooral in de hoofdstad, een zeer geziene en bekende figuur.

H. P. C. W. H. J. B. VAN SON.
De heer H. P. C. W. H. J. B. van Son, burgemeester van Nieuwer-Amstel, heeft om gezondheidsredenen met ingang van 1 April a.s., zijn ontslag als zoodanig gevraagd.

J. A. WORMSER. †
Te Hilversum is op 70-jarigen leeftijd overleden de heer J. A. WORMSER, oud-lid van den Gemeenteraad, oud-firmant van de vroegere uitgeversfirma Höveker-Wormser.

Een gloeiend rood overtoog Frederiks gelaat. Hij schaamde zich zijn gemakkelijk leven, zijn veilig bestaan, zijn door geen zorgen gekwelde toekomst. Ja, hij, de kerngezonde jonge man in de kracht van zijn leven, schaamde zich voor dit jonge meisje. Hij durfde haar niets van zijn welstand aanbieden, ze zou het verontwaardigd geweigerd hebben, zooals haar moeder gedaan had, die van een kleine lijfrente nog met een zuster deelde.

En de blos van schaamte werd nog dieper nu hem opeens een voorval in de gedachten schoot: Op een dommen, heerlijken zomerdag had hij Bertha spontaan in het beukenbosch gekust, zij had hem hierbij met gelukkige, verwonderde oogen aangezien. Dat was twee jaar geleden. Zij hadden elkander toen langen tijd gemeden en een bitter schuldgevoel had hem toen op de ziel gebrand; een schuldgevoel, niet omdat hij haar gekust had, maar omdat hij haar niet vast in de armen gesloten had en haar had toegefluisterd: „Ik laat je niet meer gaan."

Waarom had hij dat niet gedaan? Ja, waarom niet? Uit gemakzucht, uit koele berekening, uit vrees voor de praatjes over Bertha's moeder, die dan weer opnieuw zouden worden opgerakeld.

„Is er geen andere uitweg te vinden, Bertha? Kunnen we niet eens samen overleggen? Wil je mij de eer van je vriendschap waardig keuren? We zijn toch familie van elkaar!"

Om Bertha's lippen speelde een spottend lachje.

„Familie? Onze grootmoeders waren nichten! En vriendschap? Daaraan geloof ik niet als men dertig en twee en twintig jaar oud is. Daaraan geloof je zelf niet!" Alsof ik een zwakzinnige stumper ben!"

Toen zij in de kussens van het oude rijtuig gezeten was, reikte hij haar de hand.

„Je hebt toch zeker wel een avondmantel bij je?"

Zij knikte. — „Zal ik je helpen?"

„Dank-je, neef!" Zij strekte de hand naar het portier uit.

De jonge man kon geen woord meer over de lippen krijgen. — Het portier sloeg dicht en voort ging de rammelkast en verdween in de duisternis.

Uren waren voorbijgegaan. Van Haastrecht die steeds vroegtijdig naar bed ging, zat nu nog bij den vlammenden haard. Af en toe sprong hij op en liep op zijn zachte muilen zijn kamer op en neer. Als hij in de nabijheid van het haardvuur kwam, was het of de roode rozen op zijn pantoffels nog rooder werden. Hoe had Bertha het ook weer gezegd: „Je loopt te veel op zijden muilen!" Ja, gemakzuchtig was hij en laf als alle gemakzuchtigen. Het leven moest bij hem glijden als een chocolade-pudding, liefst met slagroom. Zelfs voor de aandoeningen der liefde was hij bevreesd en voor een beetje spot en geklets . . .

Hij en Agathe? In tien jaar waren ze beiden oud, uitgedroogd en voor iederen frisschen mensch ongenietbaar. Twee flegmatici. Wat 'n leven zou dat zijn!

En zoo'n schat als die Bertha, zoo'n dapper, warmbloedig, lief schepsel zou zich afjakkeren voor eenige honderden guldens per jaar, de nukken van oude zeurige dames verdragen of naar het buitenland gaan . . .

Maar wat was hij dan toch voor een . . . . . ?

Hij schelde.

„Frans, morgenochtend om zes uur wekken! Bart moet om halfacht inspannen, want ik moet met den trein van acht uur naar Utrecht."

VOOR DE FRANSCHE GEWONDEN.
Verleden week vertrok van het Centraal-station te Amsterdam een vijftal verpleegsters onder leiding van Dr. Van Leeuwen. Deze expeditie zal zich naar Parijs begeven, om vandaar in dienst van het Roode-Kruis naar het Fransche gevechtsterrein te vertrekken. *(V.F.B.)*

Straatfilmpje

Steppie

Een ochtend in Amsterdam, (een van de vele). Het zalmkleurige reuzen-orgel, den voorgevel rijkelijk met gouden snijwerk beladen, versierd met spiegels en mekanieke land- en meerminnen, heeft in de stille grijze achterstraat postgevat Reeds hanteert een manspersoon, met een ongunstig uiterlijk onder geruite sportpet, den slinger, en de wereldvermaarde two-step klinkt klaterend, driftig dreinend en ietwat nasaal in de nauwe geul tusschen de hooge huizen.

Met verschijnen, als bij afspraak, voor de vieze bovenramen ongewasschen, slaapdronken facies.

„O, die Mississippi, o-o, die Mississippi," balkt een vrouwenstem in een sousterrain.

Twee dienstmeiden snellen op elkander toe, als door een